

(Lauvbustar. No. 8.)

[Aasen, Ivar]

Nordmannen.

Tone: Dei vil alltid klaga og kpta.

1. Millom Baffar og Berg ut med Havet
heve Nordmannen fenget sin Heim,
der han sjølv heve Tusterna gravet
og sett sjølv sine Hus uppaa deim.
2. Han saag ut paa dei steinutte Strender;
det var ingen, som der hadde bygt.
„Lat oss rydja og byggja oss Grender,
og so eiga me Rudningen trygt.“
3. Kring um Dalen stod Fjelli som Grindar,
men um Bergi var grasgrøne Band;
der han gjekk millom Heidar og Vinbar,
og der saag han so vidt yver Land.
4. Han saag ut paa det haarutte Havet;
der var rustutt aa leggja ut paa;
men der leikade Fisk ned i Havet,
og den Velken den vilde han sjaa.
5. Fram paa Betteren stundom han tenkte:
Giv eg var i eit varmare Land!
Men naar Vaarsol i Baffarne blenkte
fekk han Hug til si heimlege Strand.

V box 28:822

6. Og naar Liderna grønka som Hagar,
naar det laver av Blomar paa Straa,
og naar Næter er kjosa som Døgar,
kann han ingenstad venare sjaa.

7. Sud um Havet han stundom laut strida.
Der var Rikdom paa Bentjer og Bord;
men kring um saag han Trældomen kvida,
og so vende han atter mot nord.

8. Lat no andre um Storleiken kvaast,
lat deim bragla med Rikdom og Høgd.
Millom Kassar eg litet kann trivast,
millom Samningar helst er eg nøgd.

Uttor „Symra.“

[Vinje, Aasmund Olavsson]

Federne vaare.

Tone: Vift stolt paa Rodans Bølge.

1. At Far*min kunde gjera
det Gilde han hev' gjort,
og fram i Livet vera
so myket Gjævt og Stort,
det var fraa Dag til annen
fyr meg so god ei Stødd:
Stor Arv det er fyr Mannen,
av Godtfolk vera fødd.

2. Slit Kar var aldri funnen,
so langt som Soga veit.
Dg Ordet slaug fraa Munnen
so godt, som Sverdet beit.

Du høyrd'n aldri mala
i Klynt um sine Saar.
Den Guten kunde tala
med Stjemt um sine Saar.

3. Han lærde Fransmann fitta
og sinna Riddar-Verd,
og Engelsmannen dikta
og hava Sjøen kjær.
Dg fremst han stod i Lina,
og rett han stelte den.
Fraa Skotland til Messina
han flapte Styresmenn.

4. Min store Fader døydde,
— sjaa det me alle maa —.
Dg Arven burt dei øydde.
Men sumt eg att' kan faa.
Her gjeng eg stundom sliten,
og leitlar etter Ord!
Skal tru eg er so liten,
fyr det han var so stor?

5. Men, Grafet gror paa Bøen
og Korn paa gamall Vis.
Dg enno gamle Sjøen
er lika fri fyr Is.
Vaar' Fjell er lika haage,
og Lufti lika blaa.
So enno lika fjaage
me fram kan stemna paa.

Uttor „Dølen.“

[Vinje, Aasmund Olavsson]

Den Dag kjem aldri, at eg deg gløymer.

Stevtone.

1. Den Dag kjem aldri, at eg deg gløymer;
for um eg søver, eg um deg drøymer.
Um Natt og Dag er du lika nær,
og best eg ser deg, naar myrkt det er.

2. Du leikar kringum meg, der eg vankar.
Eg høyrer deg, naar mit Hjarta bankar.
Du stødt meg fylgjer paa Ferdi mi,
som Skuggen gjeng etter Soli si.

3. Naar nokon kjem og i Klinka rykkjer,
d'er du, som kjem inn til meg, eg tykkjer:
Eg sprett fraa Stolen og vil meg te,
men snart eg sig atter ende ned.

4. Naar Vinden lint uti Lauvet rusflar,
eg trur d'er du, som gjeng der og tusflar;
naar sumt der hurte eg ser seg snu,
eg kvekk og trur, det maa vera du.

5. I hver som gjeng og som rid og kjøyrer,
d'er deg eg ser; deg i alt eg høyrer:
i Song og Fløyte- og Fele-Laat,
men endaa best i min eigen Graat.

Uttor „Storegut.“